



СВЕТЛАНА ЈАКИМОВСКА - РОДИЋ
SVETLANA JAKIMOVSKA - RODIĆ

СВЕТЛАНА ЈАКИМОВСКА - РОДИЋ
SVETLANA JAKIMOVSKA - RODIĆ





ДРЕЧ
THE GARISH

comme



301110
Πασειδω

LE Bec AUER
MARCELO



Секое патување/пишување на нова „дестинација“ е трансфер на знајното во сферата на незнајното, имплицирање на сопствениот завет во бура, на зборот во боја, на реченицата во мисла, на окото во емоција. Одејќи на непознато место, не престануваме да се носиме (со) себе-си, ниту, пак, ги укинуваме меморираните записи на претходните географии. Непознатата дестинација е чисто патување, наспроти „загаденоста“ на повторливите, истодестинациски патувања (или пишувања).

Светлана Јакимовска-Родиќ како лик, за мене е „загадено“ патување од прозна повторливост, но затоа, истата таа Светлана Јакимовска-Родиќ како реална личност, сликар и графичар кој првпат самостојно изложува Тука, а повеќепати Таму, е чисто патување, нова географија на исконската мапа. Моја, но и наша, заедничка.

Светлана со своите слики не доаѓа да ни се претстави во Македонија, туку „се враќа“ да го дособере она што Тогаш и Тогаш не успеала да го понесе со себе: нејзиниот предодреден дел од поднебјево, грутката небо, парчето земја, црвениот и црн конец, таман толку долги што да ѝ ги порабат спомените и сите претстојни глетки во прво лице иднина.

Првичното и најсуштествено нешто за оваа атрактивна ликовна презентација е интерактивноста на акрилите: колку што даваат, подеднакво и земаат, емитувајќи, не престануваат да апсорбираат Нешта од Тука што ќе се (до/пре)создаваат Таму. Ако на интензитетот на сликите гледаме како на конзервирана жештина на изминатите лета во Куманово, во Скопје, во Македонија,... врелината што нè зафаќа кога сме крај нив е емитувањето на тогашната „украдена“ жега. Задолжувајќи се од сонцето, Светлана фрла врели зраци на платното, „загревајќи“ ја бојата до степен на размекнување на секоја (можна и неможна) рецепција.

Влезот во ДРЕЧ на црно-бел начин

Кога во дречот ќе се влезе на црно-бел начин, толкувањето е едноставно, прецизно, заклучокот - експлицитен. Црно-белиот начин на гледање (и влегување) во сликите на Светлана Јакимовска-Родиќ прилега на прецизна делба на бојата и значењето, или, поинаку речено, на бојата и „текстот“ на сликата. Интензитетот на сликите акцентира само еден аспект од нејзиното творештво, аспектот на недостиг и на надомест, свесно минимизирајќи го (жртвувајќи го) аспектот на автопоетика и автореференцијалност,... аспектот на суштината „заштитен“ во дебелината сенка на разгранетата боја. Акумулираниот емоционален интензитет мигрирал во дречлива боја, во дречот сфатен повеќе како творечки принцип, отколку како творечки израз. Зашто,

Every travel/writing to a new “destination” is a transfer of the known to the sphere of the unknown, implying one's own pledge in a storm, the word in a color, the sentence in a thought, the eye in an emotion. Going to the unknown place, we never stop carrying (with) ourselves, nor do we cancel the memorized writings of the previous geographies, the unknown destination is a pure travel, as opposed to the “contamination” of the repeatable travels (or writings) to the same destination.

Svetlana Jakomovska-Rodić as a character, is a “contaminated” travel from prose repeatability for me; therefore, however, this same Svetlana Jakomovska-Rodić as a real person, painter and graphic artist who is exhibiting for the first time Here, while she has exhibited There for several times, is a pure travel, a new geography on the genuine map that is Mine, but also Ours, common.

Svetlana does not come to introduce herself to Macedonia via her paintings, but she “returns” to finish collecting what she did not manage to take with her Then: her predestined part of this milieu, the lump of sky, the piece of earth, the red and black thread, long enough to line her memories and all forthcoming views in first person future tense.

The first and most essential thing about this attractive artistic presentation is the interactive character of the acrylics: they take as much as they give, never stopping to absorb Things from Here that will be (re)created There. If we look at the intensity of the paintings as a preserved heat of the past summers in Kumanovo, in Skopje, in Macedonia,... the heat that envelops us when we stand by them is the emitting of the heat “stolen” then. Borrowing from the sun, Svetlana casts hot rays to the canvas, “heating” the color to the degree of softening of every (possible and impossible) reception.

Entering the garish in a black and white way

When one enters the garish in a black and white way, the interpretation is simple, precise, the conclusion is explicit. The black and white point of view (and entry) in the paintings of Svetlana Jakomovska-Rodić resembles a precise division of color and meaning, or, in other words, the color and the “text” of the painting. The intensity of the paintings stresses only one aspect of her work, the aspect of lack and compensation, purposely minimizing (sacrificing) the aspect of auto-poetics and auto-referentiality,... the aspect of the “essence”, protected in the thick shade of the branched color.

The accumulated emotional intensity has migrated into a garish color, in the garish that is more of a creative principle,

графичарот во сликарот Јакимовска-Родиќ останува буден и кога е „легнат“ да спие.

Едноставната можност за толкување на дречот како надомест за југот (за жештината, интензитетот, за страста и темпераментот...) нуди многу реалност, многу непорекливи вистини и факти за авторот. Недостигот од она што го нема, а е неизбришлив креативен запис во творецот, испливува на површината на присутното можеби како несоодветна, но несомнено како јасноговорлива боја. Дречот на Светлана Јакимовска-Родиќ е индивидуално „боење“ на нејзиното реално, словенечко опкружение со македонски интензитет. Нејзината слика којашто со форматот (и не само со него!) асоцира на черга, е исткаена по мострата напати во форма на наслов на одделно дело: „Архитектурата на помнењето“, „Предметите наредени без татковина“, „Недостасуваат на своето место“, „Археологија на растурени еднини“... Светлана Јакимовска-Родиќ не е окована со својата професија, нејзе ѝ е мошне близок вербалниот израз на ликовното, така што најчесто самата умее со насловувањето да ја мигрира самата суштина во сферата на јазичното. Оттаму, недостигот на отсутното (невидливото) и неговиот надомест со присутното (видливото), не го исклучува јазикот, напротив, го подразбира и него како „невообичаена“ придружба на ликовниот знак.

Влезот во ДРЕЧ на дречлив начин

Толкувањето на каков било интензитет на интензивен начин е влегување во шаренило со шарен чекор. Извесната хомеопатичност или *Idem per idem* стратегија за толкување на ликовниот дреч на Светлана Јакимовска-Родиќ нè оддалечува од нејзината стварност токму со фактот, со непорекливоста на нештата. Близината на сликите е иста со близината на зборовите. Таа не гарантира ништо, зашто потенцијалната промена на само една единствена буква - зборот не што го прави друг, ами го поплавува претходното со поројот на новото значење. Аловата боја, дури и кога е толку моќна и доминантна како во новите слики на Светлана Јакимовска-Родиќ, со минимален гласовен багаж станува јалова, галова или жалова... каква било, ама не повеќе црвена. Затоа, можеби токму затоа сликите кои навидум се толку слични меѓу себе, омеѓуваат дури антиподни инспирации и креативни состојби. Ништо не е исто со ништо, дури и кога изложбата е еден циклус работен во лесновоочлив манир.

Интерпретацијата на (пре)блиските нешта по правило страда од преинтерпретирање, а блискоста од преблискост. Мерката е императивот на реалноста, а дречот на Светлана Јакимовска-Родиќ, не интересирајќи се премногу за неа, сепак не ѝ се противставува на „наредбата“ на реалноста. Зошто тогаш ние да се обидуваме да ја најдеме мерката?

Дречот, каков-годе бил, речиси секогаш сигнализира потисната еднобојност.

Билките се оттука, а чајот сварен од нив доаѓа од далеку.
Да се напиеме!

then a creative expression. For, the graphic artist in the painter Jakomovska-Rodić remains awake even when he is “asleep”.

The simple possibility of interpretation of the garish as a compensation for the south (the heat, intensity, passion and temperament...) offers a lot of reality, many undeniable truths and facts on the author. The lack of what is not there, and is still an ineradicable creative writing inside the artist comes to the surface of the present maybe as an inappropriate color, but undoubtedly one that speaks loud. The garish of Svetlana Jakomovska-Rodić is an individual “coloring” of her real, Slovenian surrounding with Macedonian intensity. Her paintings that in its format (and not only there!) looks like Čerga, is waved according to the pattern, which is often a title of the piece: “Architecture of Memory”, “Objects Sorted without a Fatherland”, “They Miss on Their Own Place”, “Archeology of Dispersed Singularities”... Svetlana Jakomovska-Rodić is not chained by her profession, she is very close to the verbal expression of the art, and most of the time she managed to migrate the essence in the area of literary by giving the titles. Therefore, the lack of the absent (invisible) and its compensation with the present (visible) does not exclude the language; on the contrary, it assumes it too as an “unusual” escort to the art sign.

Entering the garish in a garish way

The interpretation of any intensity in an intensive way means entering the multicolored with multicolored steps. Some kind of a homeopathic approach, or an *idem per idem* strategy of interpretation of the artistic garish of Svetlana Jakomovska-Rodić takes us away from her reality with the fact, with the undeniable nature of things. The closeness of the paintings is the same as the closeness of words. It does not guarantee anything, because the potential change of only one letter, which does not make the word different, but floods the previous with the storm of the new meaning. The color of vermilion (alova), even when it is so powerful and dominant, like in the new paintings of Svetlana Jakomovska-Rodić, with a minimal sound luggage becomes barren (jalova), caressing (galova) or sorrowful (žalova),... anything, but no longer red. Therefore, maybe this is the reason why the paintings that are at first sight so similar, frame inspirations and creative states that are even antonymous. Nothing is the same with anything, even when the exhibition is a cycle made in an easily noticeable manner.

The interpretation of the (too) close things generally suffers from over-interpretation, and the closeness from over-closeness. The measure is the imperative of reality, and the garish of Svetlana Jakomovska-Rodić, not too interested in it, still does not oppose the order^{3/4} of reality. Why should then we try to find the measure?

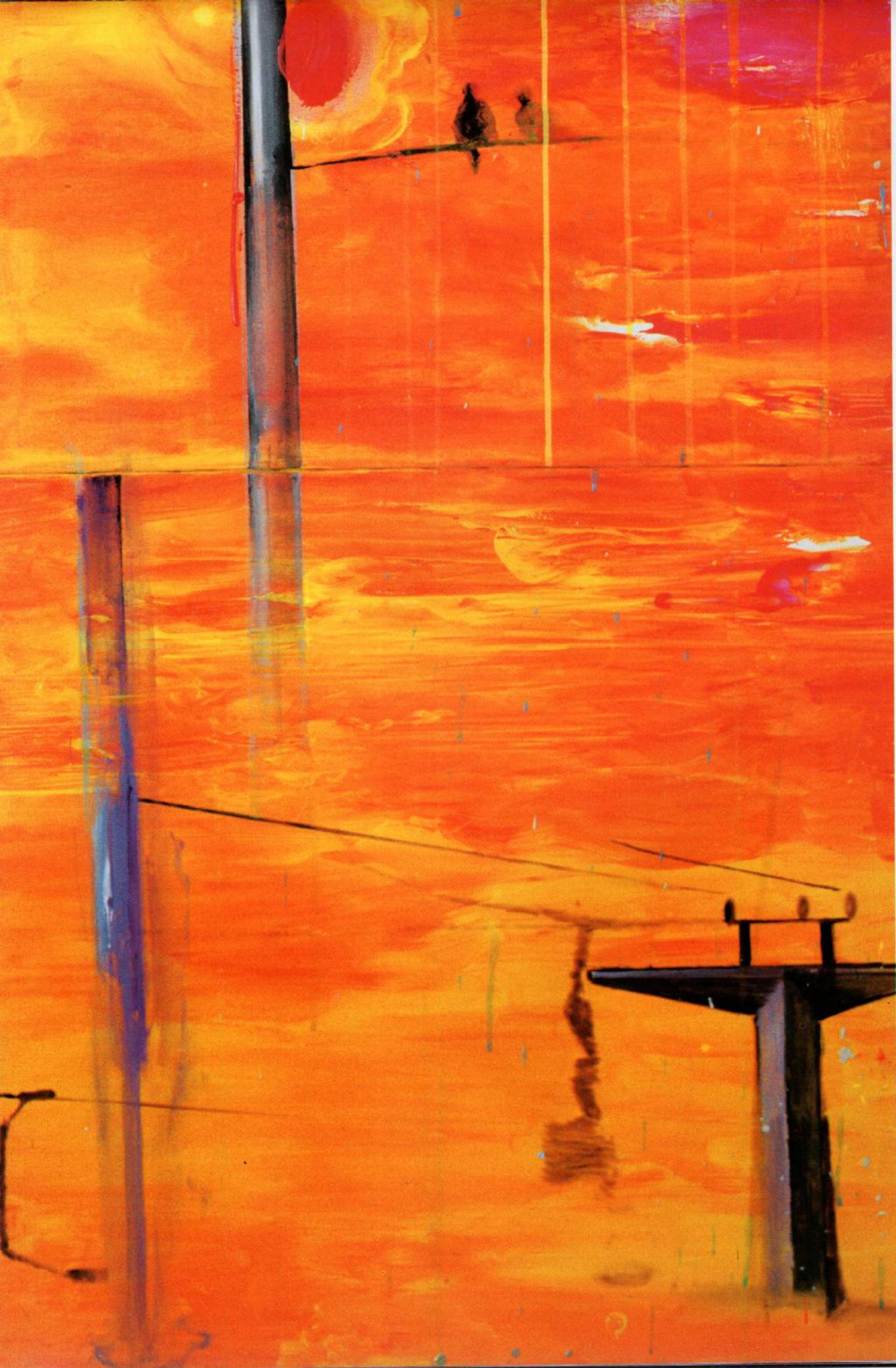
The garish, whatever it might be, almost always signaled repressed monochrome.

The herbs are local and the tea made of them comes from far away. Let s drink it!





















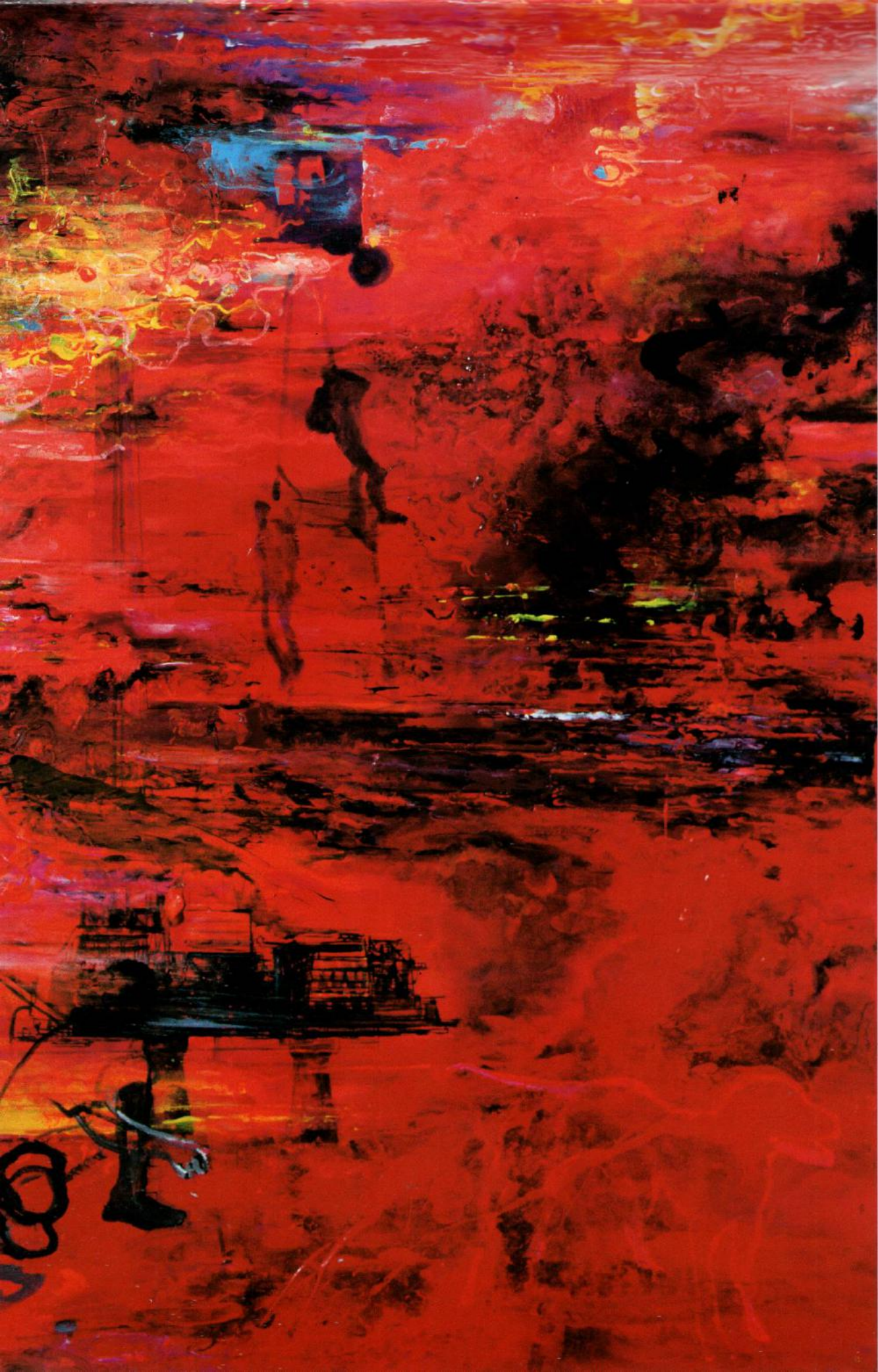


















Svetlana Jakimovska Rodić

was born on 18.11.1965 in Kumanovo. She graduated from the Faculty of Arts in 1990 in the class of Prof. D. Malidanov, and had her specialization in graphic arts at the Art Academy in Ljubljana (1992) in the class of Prof. L. Logar. She has been a member of the Association of Artists as of 1992, and as of 1994 she has had the status of an individual artist.

Individual exhibitions:

1992 - Media noks, Maribor
1992 - Ars, Ljubljana
1994 - Skuc Gallery, Ljubljana
1995 - Dolenski Museum, Novo Mesto
1999 - Art Salon, Celje
1999 - Lamutov Art Salon, Kostanjevica on Krka
2001 - Galerija Meduza, Koper
2004 - Museum of the City of Skopje

Contact:

Svetlana Jakimovska-Rodić
Polje cesta 12/4
1260 Ljubljana
Slovenia

tel.: 00 386 1 5292306

E-mail:svetlana.jakimovska-rodic@guest.arnes.si

Издавач: Музеј на град Скопје
Одговорен уредник: Климе Коробар
Текст: Оливера Корвезироска
Превод на англиски: Елизабета Баковска
Фотографии: Румен Камилев
Дизајн: Владимир Боројевиќ
Печат: Скенпоинт, Скопје

Тираж 500
Скопје, јули 2004
Музеј на град Скопје

Publisher: Museum of the City of Skopje
Editor - in - Chief: Klime Korobar
Tekst: Olivera Corveziroska
Translated into english by: Elizabeta Bakovska
Photographs by: Rumen Kamilov
Design: Vladimir Borojevic
Print: Skenpoint, Skopje

Edition 500
Skopje, July 2004
Museum of the City of Skopje

Изложбата и каталогот се реализирани со помош на Министерството за култура на Република Македонија

The exhibition and the catalogue supported by the:
Ministry of Culture of the Republic of Macedonia



0. Архитектурата на сеќавањето - 210,5 x 70 cm
01. Автопортрет / Прво лице иднина - 240 x 100 cm
- 2-3. Посејдон / Зошто Посејдон се појавува пред С.? - 219,5 x 76 cm
- 6-7. Предмети наредени без татковина - 213,5 x 71,5 cm
- 8-9. Архивирање на нередот - 210 x 70 cm
- 10-11. www.moјot oblak. si - 240 x 100 cm
- 12-13. Н.З. чека С. - 210,5 x 70 cm
- 14-15. Реприза (Продолж ение) - 219 x 72,5 cm
- 16-17. Со електрична топка - 219,5 x 69,5 cm
- 18-19. Седнува, ја симнува кацигата и гледа бои - 211 x 72,5 cm
- 20-21. Бесна на рака - 219,5 x 69,5 cm
- 22-23. Седумнаесетгодишна висорамнина - 219,5 x 78,5 cm
24. И-така - 211,5 x 71,5 cm

0. Architecture of Memory 210,5 x 70 cm
01. Self-Portrait/First Person Future Tense 240 x 100 cm
- 2-3. Poseidon/Why Poseidon Appears before S.? 219,5 x 76 cm
- 6-7. Objects Sorted without a Fatherland 213,5 x 71,5 cm
- 8-9. Archiving the Mess 210 x 70 cm
- 10-11. www.my cloud. si 240 x 100 cm
- 12-13. N.Z. Waiting for S. 210,5 x 70 cm
- 14-15. Replay (Continuation) 219 x 72,5 cm
- 16-17. With an Electric Ball 219,5 x 69,5 cm
- 18-19. He Sits, Takes Off His Helmet and Watches Colors 211 x 72,5 cm
- 20-21. Enraged Like Hand 219,5 x 69,5 cm
- 22-23. Seventeen Year Old Plateau 219,5 x 78,5 cm
24. And-So-On 211,5 x 71,5 cm

